

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
КОТЕШКИ ЗАГОВЕЗНИ

chitanka.info

Котаракът Мачо живееше в богатска къща, при добри и щедри господари. Всеки ден си похапваше от най-вкусните им гозби. А на заговезни и той преяде като господарите си.

Яде Мачо, яде — изду се като тъпан: чак стомахът го заболя от преяждане! Едва се довлече до печката, легна по гръб, изтегна крака и взе да пъшка тежко-тежко. Два пъти се обръща ту на една, ту на друга страна, докато заспи.

Когато се събуди, в кухнята беше вече тъмно и господарите отдавна спяха. Мачо стана, протегна се, прозина се и сети, че гърлото му изгаряше от жажда. Тръгна да потърси вода, да накваси засъхналото си гърло.

В ъгъла, до бюфетчето, винаги имаше паничка с чиста вода. Пригответяха му я всяка вечер.

Мачо се напи, клекна и приглади дългите си мустаци. Но сети, че нещо шавна зад бюфета, и той наостри уши. До стената беше подало муцунка едно малко мишле, зърна го и бързо побягна.

Мачо се приготви да рипне, но размисли и не помръдна. Той знаеше, че дупката на мишлето е близо и не ще може да го настигне. Затова приближи до бюфета и заговори с престорен глас:

— Мяу, мяуу... Ей, добро мишленце, защо се плашиш от мене? Излез, нищо лошо няма да ти сторя! Покажи се, погледни ме!

Мишлето беше младо и неопитно. То подаде муцунка и погледна зачудено. Наистина, Мачо седеше на мястото си, премрежил очи, уж че спеше. Той поотвори едното си око и рече лениво:

— Ела, ела де — трошици ли искаш? Ето де са, ела, хапни си. Нищо няма да ти сторя. Аз се покаях вече. Тази вечер и аз заговях като хората: наядох се, преядох, сит съм до гуша. Отсега вече ще постя, ще изповядвам греховете си на поп Ставри и ще го моля за прошка... Ела де, защо се плашиш толкова?

Мишлето се показа, грабна няколко трошички и пак избяга в дупката.

Мачо не помръдна.

— Е, видя ли — рече той, — нищо не ти сторих. Тичай сега и кажи на всички мишки да дойдат да им поискам прошка за греховете си.

Мишчето се скри и подир малко пред дупката се чу страшно мише цвърчене. Едни вярваха, други не вярваха. Може ли котка да

заговее?! Най-сетне един стар и опитен плъх реши сам да погледне Мача. Познаваше го, патил беше много пъти от него: само преди месец Мачо отгриза опашката му... Плъхът подаде предпазливо глава от дупката, но го посрещнаха две зелени, огнени очи и той се дръпна назад.

— Тука да си стоите! — викна той на мишките. — Да не се ловите на думите му, защото очите му съвсем не ми изглеждат на покаян!

Но младите мишки надвиха. Те казаха, че е по-добре да се побратимят с котарака, та свободно да шетат всяка нощ из кухнята...

В дупката остана само старият плъх. Той не искаше побратимство с котарака.

— Ах, мили сестрички! — посрещна ги котаракът. — Простете ме, дете досега съм ви гонил, ял и притеснявал... Заклевам се да ви бъда отсега нататък като верен брат защитник... Елате де, елате по-насам да се целунем, като побратими! Искам от душа да ми простите!

Най-напред от дупката изскочи мишлето. След него излязоха и другите. Мишлето тръгна гордо-гордо напред, застана на педя от котарака, изправи се на задните си крачета и протегна муцуна да се целунат с котарака.

И Мачо се наведе да го целуне, ала щом му замириса на мишка, забрави и думи, и клетви — хвърли се, сгриза мишлето и разпердуши и другите мишки. Едва се спасиха с бяг само две-три.

— Е, деца — посрещна ги старият плъх, — разбрахте ли сега котешката клетва колко струва? Никога да не вярвате на клетвите на сита котка и на покаян котарак!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.